

giữa lúc quay một cuốn phim toát mồ hôi lạnh. Quang cảnh dưới hầm có thể làm người cứng bóng vía nhất toát mồ hôi lạnh. Ánh đèn màu xanh hồng chuyển ra màu tím, rồi bóng tối lan đến dần dần.

Bửu Tấn đi thẳng ra ngoài, cửa đóng chặt lại. Tiếng bản lề nghiêng vào nhau giống hệt tiếng búa đập vào con cá sắt đập nắp quan tài. Xa xa, một điệu nhạc ai oán vắng lại. Giống hệt tiếng kèn bát âm đám ma ò e i e một cách nào nuốt.

Căn phòng chỉ có một cửa sổ duy nhất. Mở ra, chàng suyt reo lên. Ngoài kia là vườn, với những thân cây cành lá um tùm. Nếu vậy thì Bửu Tấn đã lừa chàng : căn phòng này không ăn sâu dưới đất. Văn Bình bước lại gần. Chàng nhắm mắt lại, dáng điệu xấu hổ. Lúc chàng tới trung tâm Z. 003, trời đã tối mịt. Chàng không thể nào nhìn rõ cây cối trong vườn. Cái chàng vừa thấy chỉ là hình ảnh vô tuyến truyền hình được một lăng kính riêng chiếu xuống như thật.

Tiếng kèn bát âm mỗi lúc một rõ. Hồi nhỏ, chàng đã bung tai chạy trốn khi nghe tiếng đàn cất tim, xé ruột này. Lớn lên, chàng thường tránh những đám ma thối kèn ò e i e. Chàng muốn người chết được kính trọng bằng sự im lặng, một đoàn người mặc đồ đen bước sau cỗ xe ngựa phủ vải đen im lặng, và những tràng hoa cườm im lặng. Chàng rất ghét sự kể lể và than khóc ồn ào...

Ông Hoàng đã biết tinh chàng. Có lẽ ông Hoàng ra lệnh cho Bửu Tấn thử thách sự chịu đựng của chàng. Chàng phải cho ma quỷ của Bửu Tấn một bài học.

Bỗng râm một tiếng. Kèn bát âm nín lặng. Rồi

thanh la, nảo bạt nổi lên âm ỹ, hờn độn. Như được một bàn tay bí mật chạm vào, cánh cửa hành lang mở ra. Văn Bình xăm xăm bước ra hành lang.

Ánh điện le lói trong phòng không đủ soi rõ phía trước. Bóng tối buồng xuống dày đặc như đêm ba mươi tết. Một luồng khí lạnh ghé gớm từ cuối hành lang thổi tới, thoang thoang mùi tanh tươi lạ lùng. Không phải mùi tanh tươi quen thuộc thường có trên bãi biển, mà mùi tanh tươi đặc biệt chàng chưa nghĩ thấy bao giờ. Hồi còn đi học, mê đọc truyện Phong Thần, chàng biết mùi tanh tươi này báo hiệu cho ma quỷ xuất hiện. Chàng không tin khu trại của sở Mật vụ là giang sơn của ma quỷ Phong Thần.

Thanh la, nảo bạt lại im bật. Bầu không khí chìm vào sự tê lạnh nảo nùng. Mùi tanh tươi tăng lên, quỵện lấy quần áo, da thịt chàng, và làm cổ họng chàng tắc nghẹn. Chàng có cảm tưởng mạch máu lên óc bị chặn đứng, chàng không thở được nữa.

Văn Bình vận nhỡn tuyến nhìn qua màn tối, song chàng chẳng thấy gì hết. Chàng nghe rõ tiếng chân đạp bì bõm trong vũng bùn. Tiếng người gánh hàng nặng kiu kịt. Tiếng vó ngựa dầm nặng nề trên đường đất lồi lõm. Tiếng bánh xe bò nghiêng sào sào vào đá dăm. Nhiều âm thanh cùng nổi lên, pha lẫn nhau, giữa lúc gió lạnh tràn tới.

Văn Bình nện giày xuống sàn nhà. Rõ ràng là bằng gạch hoa. Trong nhà không có bùn, đất và đá dăm, thế mà tiếng chân người, tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe bò lại nghe rất gần, nghe rõ mồn một như chỉ cách chàng độ một, hai thước.

Văn Bình định trở lại phòng thì cánh cửa bị một cơn gió mạnh đóng đá nh sầm. Loại cửa này được gắn ở khóa tự động, hễ đóng lại phải dùng chìa mới mở được.

Góc phòng nẩy lên một vệt sáng xanh lè. Những tia sáng nhờn nhờn này thường lơ lửng trên mộ người chết trong đêm thanh vắng. Trái tim Văn Bình đập chậm lại. Phải là người nhiều can đảm như chàng mới không tỏ vẻ hoảng hốt.

Vì vệt sáng xanh lè kia đã tắt ngúm, nhường chỗ cho nhiều vệt sáng màu đỏ khác. Rồi một tiếng động kinh hoàng nổi lên. Chàng vội cúi đầu xuống. Trong bóng tối dường như có ai ném đá vào người chàng.

Chàng gọi to :

— Bửu Tấn ? Sao lại đùa nghịch thế ?

Tiếng kêu của chàng vọng vào tường thành nhiều tiếng khác, vang rần như trong thạch động. Một viên gạch thật to tấp vào mặt chàng. Mặc dầu trời tối, chàng vẫn nhận ra kịp thời, và nghiêng mình để tránh, tay trái thì đưa lên bắt. Kinh ngạc xiết bao, cái mà chàng tưởng là hòn gạch nặng chiuu chỉ là cái hộp giấy mỏng dính.

Chàng lại thét lên :

— Bửu Tấn ?

Một tiếng « oi », rùng rợn đáp lại. Những vệt sáng xanh đỏ biến mất. Cuối hành lang, đối diện với chàng, một bóng người vừa hiện ra.

Một con ma thì đúng hơn.

Con ma này được bọc ngoài bằng lớp khói xanh biếc. Liếc qua, Văn Bình biết đó không phải là người già mạo. Chàng hơi chột dạ, nhưng vẫn không mất bình tĩnh :

— Bửu Tấn, anh không thể mang trò này dọa tôi được đâu ?

Một tràng cười lạnh toát xư ông sống cất lên. Con ma nhe hàm răng nhọn hoắt ra. Lưỡi hắt lên ra đỏ hồng như miếng thịt dính máu, và to như cái mẹt. Chàng thấy rõ hai cánh tay đầy lông lá của con ma đang giơ cao với ý định bóp nghẹt chàng.

Mùi hôi thối xông lên nồng nặc. Thiết tưởng xác người chết rửa cũng chỉ hôi thối đến thế này là cùng. Văn Bình trợn mắt nhìn thẳng về phía trước. Chàng tiến lên một bước. Con ma lùi một bước. Chàng bước tếu sang bên tả. Con ma cũng theo chàng sang bên tả. Chàng nhảy vọt sang hữu. Con ma nhảy vọt theo, hai chân nó rơi trên nền nhà nhẹ nhõm, còn nhẹ nhõm hơn lá rụng ngoài vườn.

Văn Bình quát :

— Mà là ai ?

Âm thanh dội lại :

— Mà là ai ?

Câu tiết Văn Bình xông tới. Con ma lùi lại. Văn Bình phóng ngọn cước nhanh như chớp nhoáng. Không biết vì chàng tấn công quá nhanh, hay vì con ma không thêm né mà cái đá ghê gớm của chàng đã trúng đích. Tuy nhiên, chàng dùng sức vô ích. Chân chàng xuyên qua con ma, mà chàng có cảm giác đá vào khoảng không.

Chàng dỗi thế vồ lấy con ma, kéo vào người. Con ma rú lên tiếng cười sảng sặc rồi nhảy ra sau lưng chàng. Tiếng cười vẫn kéo dài lạnh lạnh trong đêm khuya rùng rợn.

Văn Bình quay ngoắt lại. Con ma biến đâu mất. Một ngọn đèn bật lên ở giữa hành lang. Văn Bình cười khẩy :

— Hừ, Bửu Tấn thua rồi. Còn tấn trò nào nữa, cho coi nốt.

Một cánh cửa bí mật ở bên hữu Văn Bình đột ngột tung ra. Chàng tiến vào một căn phòng rộng thênh thang, một thạch động thì đúng hơn vì chung quanh chàng toàn là kim nhũ óng ánh, và nước chảy róc rách. Giữa động, một đồng lửa âm ỷ cháy, củi reo lách tách.

Cạnh đồng lửa, ba cái quan tài nằm song hàng, nắp mở sẵn. Văn Bình phải bịt mũi mới bớt được mùi hôi thối. Quan tài thứ nhất sơn đỏ đựng một người đàn ông, toàn thân liệm trong vải điều, chỉ chừa mắt và bàn tay. Đôi mắt xác chết mở rộng, thao láo nhìn chàng. Hai áo quan sau, sơn xanh, và tím, chứa xác đàn bà. Mắt xác chết nào cũng mở rộng. Chàng quay về hướng nào, mắt xác chết cũng quay về hướng nấy.

Người đàn bà mặc áo tím có một vẻ đẹp khác thường. Nàng đẹp theo lối xưa, thân thể mảnh khảnh, bàn tay tháp bút dài lê thê, mặt dài, lông mày lá liễu thanh tú, tóc dài luồn theo mình xuống đến chân. Thấy chàng nhìn chăm chú, xác chết nhướn miệng cười. Văn Bình cúi xuống đùa bỡn :

— Em ơi, đừng đóng kịch nữa. Bửu Tấn đặt em nằm trong áo quan này đã lâu, chắc em gần chết công. Đề anh bế em ra ngoài. Nào, chóng ngoan, anh hôn em nhé. Anh không mách lại với Bửu Tấn đâu...

Văn Bình hôn vào môi nàng. Chàng định ninh xác chết là người thật đóng trò, ngờ đầu chàng chạm vào một làn da lạnh toát, ẩm ướt, làn da của xác chết. Giật mình, chàng đứng vụt dậy, Chàng bắt đầu thấy sợ. Song một giây đồng hồ sau chàng lại cúi xuống, ôm xác người đàn bà lên vai. Như có sức khỏe phi thường, xác chết tuột khỏi vòng tay của chàng, rơi bịch xuống đất, kêu lên một tiếng khô khan.

Văn Bình nháy lù lại. Ba xác chết đều ngời lên một lượt. Đều đứng lên một lượt. Đều múa nháy một lượt, dưới ánh đuốc bập bùng. Chàng tiến về con ma đàn ông, giọng đe dọa :

— Đứng lại, nếu không tôi sẽ đánh trọng thương.

Con ma đứng lại, song thè lưỡi ra. Cái lưỡi dài hơn hai thước, quét vào không trung như một đám lửa. Bực bội, Văn Bình hoành tay đâm vào mặt con ma. Kỳ lạ xiết bao, con ma tránh được dễ dàng. Chàng đá dư một cái, rồi giáng đòn tới tấp. Con ma tiếp tục né tránh, coi những miếng võ cực hiểm của chàng như trò chơi.

Rồi ba con ma vây lấy chàng. Chàng vung tay chân ra, đánh tứ phía, nhưng không trúng đòn nào. Chàng chưa nghĩ ra cách đối phó thì ở bốn góc thạch động hiện lên nhiều con ma khác mặc toàn trắng, xõa tóc, mắt lớn bằng hòn bi thủy tinh, lưỡi núc nác, tay chân dài ngoẵng, và cất tiếng nỉ non.

Văn Bình không chịu được nữa. Chàng không

sợ ma, chàng không sợ ai hết. Tuy vậy, chàng không chịu nổi phút rùng rợn trong thạch động âm u giữa những hồn ma gớm ghiếc, coi thường võ thuật, khóc than ai oán, làm tượng đá cũng nấu ruột.

Chàng đành la lớn :

— Bửu Tấn ! Chịu thua rồi.

Một tràng cười ròn rã cất lên. Tràng cười của người sống. Đèn điện bật lên sáng quắc. Đoàn ma trôi biến vào bóng tối.

Một người đàn ông tóc bạc đứng yên như tượng đá ở góc phòng. Quang cảnh thạch động, quan tài, kim nhũ, suối nước, đồng lửa... tất cả đã trở thành ảo ảnh.

Văn Bình quay lại.

Người đàn ông vừa cất tiếng cười là bác sĩ Bửu Tấn, giám đốc trung tâm Z. 003, nghiên cứu gián điệp siêu hình của sở Mật vụ Việt Nam.

3

Sửa soạn giờ chết

Cặp mắt ti hí của Bửu Tấn núp sau lần kiếng cận thị lóe ra một luồng sáng phi thường. Bảy giờ Văn Bình mới để ý quan sát Bửu Tấn. Khuôn mặt dài, vàng trán cao, cái miệng vừa vặn, Bửu Tấn biểu hiệu cho lớp người thông minh xuất chúng.

Bửu Tấn nói :

— Z. 28. Anh đáng khen lắm.

Văn Bình nhún vai, giọng tỉnh nghịch :

— Tưởng gì, té ra tôi được dẫn tới đây để đùa hồn với ma. Trò hề của ông hạ màn chưa, để tôi xin phép cáo lui.

Nhà bác học nghiêm sắc mặt :

— Làm rồi, Văn Bình. Những việc anh vừa chứng kiến không phải là trò hề. Trái lại, đó là một cuộc thí nghiệm khoa học quan trọng, vô cùng quan trọng. Mời anh sang bên này, tôi sẽ giảng cho anh hiểu.

Bửu Tấn lách sang bên. Như trong màn quý thuật, bức tường kiên cố nứt ra làm đôi, để lộ một khung cửa hình bát giác. Văn Bình nhận thấy từ cách kiến trúc tới đồ đạc trong trung tâm Z. 003 đều hoàn toàn cầu kỳ và quái đản. Văn Bình bước vào một căn phòng rộng mênh mông sơn toàn trắng.